

VEČER V KLUBU

Christian Gailly

Simon Nardis je bil nekoč odličen pianist, vendar je postal tako zasvojen z Jazzom, da je bil že njegov sovražnik. Svoji zasvojenosti je ubežal in se za preživetje vrnil k svojemu staremu poklicu, v tovarno ob morju, kjer je skrbel za primerno temperaturo delavnic. Tega dela se je naučil kot mlad amaterski pianist in ga opustil, ko je postal profesionalec, potem pa se je spet vrnil v te vode, zaradi »zdravstvenih razlogov«.

Dan pred podaljšanim vikendom je moral popraviti ogrevalno napravo, saj zadeva ne bi mogla počakati štirih dni. Inženir namreč stvari ni obvladal, zato je prosil za pomoč Simona. Eno uro pred odhodom vlaka stvar še ni bila urejena. Z ženo Suzanne je bil zmenjen, da naslednji dan za nekaj dni odpotujeta k njeni materi, ampak je inženirju vseeno naredil uslugo in se odločil, da bo šel na naslednji, večerni vlak. Zato je seveda postala nejevoljna. Suzanne je vodila kadrovsko in računovodsko službo v podružnici konstruktorja avtomobilov. Po končanem delu, je inženir Simona peljal še na večerjo v neko restavracijo. Tam je srknil nekaj vina. Potem, ko je zaradi zdravstvenih razlogov ubežal zasvojenosti, sta se z ženo čim bolj izogibala krajev, kjer je glasba in kjer se pije. Inženir ga je povabil še v klub, kjer se po desetih zvečer poslušajo živo glasbo. Tam naj bi ostala kakšno uro, saj bi Simon potem moral na vlak. Nastopal je Coltrane. Simon ga je prepoznal že po glasbi, saj je dobro poznal njegov stil, klub ga je posrkal vase. Popil je kakšen kozarček, nato pa je nastopila Simonova najljubša zasedba, klavir, bas in bobni. Rahlo pijan se je zagledal v klavir, po desetih letih abstinence je v glasbi prepoznal samega sebe. Počasi sta se z inženirjem morala odpraviti na vlak, ampak Simona je razžirala misel, o odhodu, brez da bi se dotaknil klavirja, začel se je tresti. Ko sta že hotela oditi, se je Simon obrnil in začel hoditi proti odru ter inženirja jezno poslal domov, ko ga je poskušal prepričati, da odideta. Simon je umiril svoje roke in začel igrati na klavir. Mladi glasbeniki, Bill, Scott in Paul, ki so bili na pavzi, so začeli, tako kot cela dvorana, poslušati kako je igral. Ta stil jim je bil znan, v njem so prepoznali Simona Nardisa, ki je bil njihov navdih. Lastnica kluba, Debbie, je zapela na njegov ritem. Spomnila se ga je iz svojih študentskih let in ga prepoznala, takoj sta se ujela in se zaljubila. Moral je telefonirati domov, da ženi pove vse, kar se je zgodilo. Takoj je prepoznala tisti glas »smrti«, kot ga je imel pred desetimi leti, bila je zelo zaskrbljena in čutila je, da je srečal neko žensko. Potem se je vrnil nazaj v klub. Spet je zaslišal zvoke Jazza, ki so mu bili kot kisik in spet zapel skupaj z Debbie. Pela sta ljubezenske pesmi, kasneje so se jim pridružili še mladi trije ameriški glasbeniki. Počutil se je bolj živega, kot da bi bil zadnjih deset let mrtev. Ko so končali je bil Simon že kar precej pijan, Debbie ga je odpeljala v hotel. Zjutraj ga je čakalo sporočilo Debbie, da ga čaka na plaži. Šel je iz sobe, se nabasal z zajtrkom in se v recepciji pozanimal kdaj pelje naslednji vlak v Pariz. Še preden je zapustil hotel se je spomnil, da mora poklicati Suzanne. Med hojo na plažo, ko je zagledal mladino, se je spomnil na svojega sina, ki je imel tedaj poletne počitnice. Jamie se je odselil od doma in končeval študij, imel je dekle Anne. Pogrešal je tudi morje, z njim se je pogovarjal, usedel se je in počutil večnega, nato pa razmišljal o smrti. Nato je prišla Debbie, s katero sta po nekaj smeha prešla na spolnost. Simon se je odločil, da bo zamudil tudi naslednji vlak, zato se je moral zlagati Suzanne, da ga je spet zamudil. Odločila se je in mu povedala, da ga pride iskati. Kasneje so jo našli v preobrnjenem avtu, proč od ceste v gozdu, mrtvo. Sin Jamie je za to izvedel od policije in poskušal poklicati očeta v hotel, ampak ga ni bilo v sobi. Medtem je bil Simon še vedno z Debbie, skuhala mu je kosilo. Pomislil je, kaj če se ne bi nikoli več vrnil domov, ter da bi ga Suzannina smrt osvobodila in čeprav ni mislil resno je podzavestno upal, da se ponesreči z avtom in ubije. Potem je Simon poklical domov, oglasil se je sin, Simon ga je vprašal, če je mati odšla s svojim šefom, saj je še kar ni. Jamie je

vedel, da bi si oče tega želel, povedal mu je, da je spoznal žensko in se zaljubil. Nato je spoznal, da je Suzzie mrtva. Bil je strt, a se hkrati zahvaljeval Suzanne, da ga je osvobodila. Bila je cena, da se je lahko vrnil nazaj k svojemu sanjskemu življenju. Oba, oče in sin, sta se tolažila pri svojih dveh dragih in se nato odpravili proti mrtvašnici. Verjetno je nekaj začutil tudi Suzannin maček Dingo, saj je prvič sam skočil v kletko za na pot, ki se jo je vedno bal.

Simon je skupaj z Debbie odšel v mrtvašnico, kjer je še zadnjič na čelo poljubil svojo Suzanne, bolelo ga je, čeprav je na to globoko v sebi upal. Jamie in Anne sta bila skupaj z mačkom Dingom na pol poti. Ko sta odprla kletko, jima je zbežal in našli so ga sto kilometrov stran, ležečega v istem položaju, kot vedno, pri svoji lastnici.

Knjiga mi je bila všeč, čeprav pripovedovalec, prijatelj glavnega junaka, včasih naniza samo gola dejstva in dogodke, za katere včasih ne veš, ali se dogajajo v preteklosti, sedanjosti ali celo v prihodnosti. Glavni junak zgodbe Simon Nardis je že nekoliko starejši, nekoč odličen jazzovski pianist, ki se je deset let boril proti zasvojenosti s klavirjem in Jazzom. Po desetih letih se po čisto naključnem zaporedju dogodkov, tudi po zaslugi inženirja, znajde v klubu, kjer ga glasba in alkohol spet posrkata vase. Z ženo Suzanne je živel mirno življenje, vendar potem, ko se v klubu dotakne klavirja ugotovi, da takšno življenje ni zanj ter da se je zadnjih deset let počutil, kot da je mrtev. Suzanne mu je vedno stala ob strani in velikokrat ga je rešila in čeprav jo je imel rad, življenje z njo ni bilo, kot si ga je sam želel. Pomislil je tudi, da bi ga s svojo smrtjo osvobodila in vrnil bi se v svoj sanjski svet, skupaj z Debbie. Ker ga je tako močno ljubila jo je sama na koncu tudi odnesla, kot si je zamislil Simon. Mogoče si je še bolj, kot igranje na klavir želel živahnega življenja in novih dogodivščin, ki bi ga ohranjale pri življenju. To lahko sklepamo po tem, ko večkrat pomisli, da ga jazz ne potrebuje več, saj v treh mladih ameriških jazzovskih glasbenikih vidi še večji talent od sebe. Ve pa, da je v jazzu pustil tudi svoj pečat, saj se v njihovi glasbi prepozna, kar ga po desetih letih tudi privleče do klavirja in spet zaigra. V klubu še pred smrtjo tedanje žene, spozna svojo bodočo ženo, Debbie, ki je bila nekaj novega v njegovem življenju, tisto, zaradi česar se spet počuti živega. Zgodba se konča hkrati idealno za Simona in Debbie, ki končata v objemu, a tragično za Suzanne. Iskreno žalostna se ob njeni smrti zdita samo sin Jamie in njegova punca Anne, čeprav je malo strt tudi Simon, je bila to cena, da se je lahko vrnil k svojemu načinu življenja. V zadnjem trenutku pa v zgodbo vskoči Suzannin maček, ki sto kilometrov teče do mrtvašnice in se uleže ob svojo lastnico. Verjetno je avtor zgodbo želel zaključiti v stilu Jazza, nepričakovano.